

Jubelskrift till LHAL:s 57-or den 12 maj 2007

Det står ett skimmer över 50-talet
då fanns en furstligt fin gymnasiekull
för vilken inget någonsin gick galet
ej ens kollegiet fick oss omkull.
Vi syntes arbeta i alla väder
när vi till läxan gav vår bästa värd.
Med morgonpigga kroppar, rena kläder
och ner på fötterna nyputsat läder
vi trädde trygga in på läroverkets gård.

På 50-talet fanns en gång reserven,
för Frisk som då var kronans egendom,
som insåg snabbt att lärarkall bland värven
som yrkesval för rödlätt pojk var bom.
Den stora-A-student vår skola skapat
som lusläst lexikon och grammatik,
som yngling re'n han språkligt vetenskapat,
som vuxen roat oss så att vi gapat.
Han ständigt stärkte oss med vitterhet så rik.

En Tage uppväxt nära Lektorshagen,
som spexat i vår Uppsalanation,
som sedan tog oss mången gång i kragen
med radiopratt och scenisk kreation.
Han flätade en gång liksom Esaias
när han sin hyllning till Parnassen skrev.
För som han sa: När det med ord ska bajas,
och när du vill att allting lätt ska hajas,
du gärna uppslag återbruke som elev.

Med rim A B, A B, C D, C C D
jag fogligt framför detta pekoral.
Jag minns dom som i detta ungdomsskede
en väldig kunskap gav oss i sin sal.
Visst fanns en skicklighet i lärarkären
dock hade vissa sämre kompetens.
Ja, någon hade tröttnat under åren,
men samlad fick den ut oss lätt den våren,
giganters skara vidgade vår kunskapsgräns.

Ett tack till våra vittra lärdomsjättar
som skapat skola anorfylld som få.
Fast Gösta Flood, när han vår skrivning rättar
är vi på väg att till vår nästa gå.
Han hade svårt att få sin tumme lösgjord
han var en mänsklig kropp vår engelsk-man.
Han styrde nätt sin splittrade elevhjord.
När översättningsfråga väl var framspord
han med sitt läderväskelexikon la an.

En annan Gösta, lektor Frisk, ska hyllas
ty riktig stadga åt mitt språk han gav.
Realskolspojken engelskspråk hann fyllas
att täcka gott gymnasiets standardkrav.
Det ordförråd han där en gång bestått mej,
liksom det regelverk av grammatik,
hanns ej av sämre pedagog tas bort. Nej
realaren i språkklass ej gör bort sej.
Betygets grad blev dock med åren mindre rik.

Vi minns att fritiden var starkt begränsad
av strikta regler i vår skolhandbok.
Ej hålla hand – romantiskt influensad!
Kom Kröger'n på oss blev det helt på tok!
På allmän danssalong vi ej fick dansa,
i gymnastiken lades Masonit.
Med harts på dessa plattor fick vi chansa,
i myggjaktskon med verklig elegans ta
vårt djärva steg på golvet mot en möjlig nit.

Att dansa vals i fyrtakt Skarfors lärde
att böja knäna när vi hoppat plint.
Att vara cool när det var fara färde,
det tyckte han satt särskilt fint.
Men Inga Skarfors, mjukare i sättet,
hon skickade sin klass på promenad.
Det kanske gav en styrka åt skelettet,
men mestadels hon flickklass gav förklätt, ett
– för underverken – sätt att se vår vackra stad.

Jag minns min klassfar – svensklektionsadjunkten
som ofta kontrade mitt friska svar:
– Vad står i boken just på denna punkten!?
Min egen tolkning fick jag själv ha kvar!!!
Och lektor Hemer satt i sin kateder,
han löste mattetal som ingen ann.
När han som test använt dodekaeder
var det ett antal som helt stilla beder:
– Jag någon annan linje gärna tar mej an!

Adjunkter Räntilä och Maj Falander,
Berzelius som stenstod står där bak,
fick mej att läsa hur man med kalender
kan göra papper slätt för bildtrycksak.
Fast inte visste teknologkemisten
att pappersbruk och tryckning skulle bli
hans gärning genom livet. Pessimisten
fick snabbt ge plats åt vakne optimisten,
när bruk fick startas om med östgötsk fantasi

Det stod svagt präntat i historieboken
om 30-årigt krig och Westfalsk fred
men Anna Aurell, som var en klok en
gav ändå om Europas start besked.
Men när vi på vår muntliga tentamen
av dagens censor fick förhørsbesked
att femte Gustavs Sverige i examen
var viktig, gick det runt i vår lekamen.
Den del i nuets värld vi inte hunnit med.

Med lätta steg mot källarplanet går man
att lyckligt känna ritinspiration.
Där lyckas konstens mentor, tecknar'n Skårman
ge gymnasistens pensel precision.
Han styr oss yvigt ut på konstens banor,
han lockar oss till väldig skaparkraft.
Vi kände där att läroverkets anor
oss märkligt mäktigt drog som mot nirvanor
Han var den bästa Skårman som vår skola haft!!

Visst har här många blivit utelämnad,
man är väl hövlig, visar diskretion!
Ej dikt till pinsam kvällslektion är ämnad!
Pekoralisten har ej ambition
att minnas alla dom som har oss danat.
Men kanske hjälpte er just denna akt,
där jag mot skolans värld nu bakåt spanat,
att hos er själva något fram blev manat
av muntra minnen från vår gamla lärdomstrakt.

En till – han Eskil, gamle sångesteten
som konsten lärde endast dom som kan.
Då insågs ej att musikaliteten
hos vissa måste lockas lite grann.
Tänk, om vi startat räknekonstförsöken
med lärar'ns visshet att vi redan vet
att sex är tre plus tre – då småskolsfröken
på räkning suttit ensam som i öken,
och vi på krogens nota snöpligen gått bet.

I vuxenlivet kan man ta revanschen
i mässä och i allsång finns det ton.
Jag övat, tränat, härmat sångarbranschen
och blir allt mindre lik ett tondövshjon.
När jag nu åter finns i djäknestaden,
då kan jag ändå inte låta bli
att söka toner till den här balladen.
Med en jamb mindre i den sista raden
det redan finns en färdig melodi.

Med gränat skimmer över 50-festen
(ty moget skimrar kanske bäst ändå)
vi hunnit slipa lärdomen – och resten
av livet vad ska vi nu pröva på.
Det finns så mycket, som man gör på hösten
fast starren hindrar oss att se kulört.
Man kan ju alltid testa lena rösten.
För barnbarn, barnbarnsbarn behöver trösten
från oss som dessa väsen vänt berört.

Vi kanske inte känner utförsbacken,
men mesta framtiden vi ändå gjort.
Vi samlat säker kunskap bakom nacken
och många av oss skapat något stort.
Vi ser Arkadien i siktigt väder
och njuter otium när gikten släppt.
När vi på promenad vår gård beträder
vi några numer kräver mera kläder
för att vår näsa inte ska bli täppt.

Det står ett skimmer över 50-talet
det fanns i kroppen ingen krämpa då.
Vi stod så lyckligt inför livsvägsvalet
och hade bara gott att vänta på.
Vi sjöng från skolans trappa i vår yra
men knappast någon hade gjort sitt val.
Vi var dock kloka, ville starkt bedyra
att kraftfullt framtiden vi skulle styra.
Men livets ödesväg männtro blev hal.

Förutom till lärarkollegiet och Tage D också tack till:

Leo som fick mej att förstå vad samma ton var,
Mårten som inspirerade mej att köpa en egen gitarr och
Sven Rimhagen, som rent allmänt är en glad spelman.

Pekoralmakare Nils-Uno 2007-05-07